

JEHO DOTEK

Annora Nesta

 BARONET

Jeho dotek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

 BARONET

Annora Nesta

Jeho dotek – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

JEHO DOTEK

JEHO DOTEK

Annora Nesta

Copyright © Annora Nesta, 2026

Cover design © Annora Nesta, 2026

ISBN e-knihy 978-80-269-2936-9 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-269-2937-6 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-269-2935-2 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

1. KAPITOLA

Reid

Sledoval mě od chvíle, co jsem se tady ukázal. Jeho oči se do mě vpíjely, pálily mě na kůži a já se před nimi nedokázal schovat.

Cítil jsem je *všude*. Klouzaly mi po tváři, dolů po krku a přes hrudník, kde se zastavily. Jako kdyby jim něco bránilo pokračovat dál.

Co by to tak mohlo být? Možná ty ruce, co se mě dotýkaly, jako bych jim patřil. Přejížděly po mém těle pořád a pořád dokola, přesto nesmyly stopy po jeho zkoumavých očích.

Měl jsem za to, že se jmenuje Nina, ale jistý jsem si na sto procent nebyl. Nedával jsem pozor, když se představila a nalepila se na mě jako žvýkačka na botu, sotva jsem se objevil ve dveřích.

Neměl jsem zájem o její náklonnost, i tak jsem dovolil, aby se mě dotýkala. Kroutila se přede mnou

v upnutých šatech bez ramínek a čas od času se o mě otřela v ubohé snaze ze mě vydolovat jakoukoliv reakci.

Nina (nebo Mia?) mi od první vteřiny lezla na nervy, ale její zájem jsem obrátil ve svůj prospěch. Kdyby se mě někdo zeptal, řekl bych, že jsem měl rovnou dva důvody, proč jsem ji od sebe ještě neodstrčil. První byl ten, že kdybych to udělal, nahrnuly by se ke mně další holky z její skupiny, které stály opodál a prohlížely si mě, jako bych byl nejlepší kus v nabídce.

Druhým důvodem bylo, že mi alespoň trochu pomohla odpoutat se od jeho lákavých a zvrhlých očí, co mi ani na chvíli nedaly pokoj.

Když mi nehtem přejela po klíční kosti, zvedl jsem pohled ke stropu, abych nemusel sledovat, jak se mnou zkouší flirtovat. Stropní světlo zakrývala vrstva červených a černých balónků. Celá výzdoba v domě byla sladěná do těchto barev. Dokonce i láhev vodky, kterou jsem držel v ruce a bojoval s pokušením vypít ji na jeden záťah do dna, na sobě měla červené a černé pruhy.

Každý večírek, který Cooper pořádal, se nesl v jiných barvách. Cooper... nebo to byl Copper? Já na jména nikdy moc nebyl, ale stejně mi bylo ukradený, jak se jmenuje. Jediné, co mě na něm zajímalo, bylo, že má stejně jako já zájem o motorky a že pořádá večírky, na kterých se mi alespoň na chvíli podaří zapomenout na skutečný život.

Napil jsem se z poloprázdné láhve a usmál se, když dorazily první příznaky opilosti. Začínala se mi motat hlava. *Konečně.*

Mia nebo Nina se ke mně naklonila a zašeptala mi do ucha slova, kterým jsem nerozuměl. Dům se prohýbal pod nárazy rockové hudby, která naštěstí přehlušila její pokusy o svádění. Nedostala ode mě žádnou reakci, ale to ji neodradilo. Zajela si rukou do černých vlasů, ladně se otočila a začala se mi třít zadkem o ptáka.

Dal jsem si dalšího loka, aniž bych odpověděl na její výzvu. Neměl jsem chuť na rychlovku, sex by mě nutil zůstat při smyslech, a to bylo to poslední, co jsem chtěl.

Prohnula se v zádech a znovu se o mě otřela. Moje alkoholem prolité tělo už nedokázalo udržet stabilitu, a tak jsem ustoupil dozadu a narazil zády do zdi.

„Dost,“ zavrčel jsem, když jsem si všiml, že ke mně bez váhání zamířila, aby se na mě znovu natiskla.

Aby mě držela v pasti, ze které nebylo úniku.

Projela mnou vlna strachu, co přebila otupující alkohol. Jen co se mě Nina dotkla, odstrčil jsem ji od sebe. Klopýtla na vysokých podpatcích a vrhla na mě nasraný pohled. „Seš kurva normální?“

„Nech mě bejt, Nino,“ řekl jsem nahlas, zatímco jsem se snažil zklidnit srdeční tep. Nebylo mi dobře a ona to jen zhoršovala.

Zamračení na make-upem zmalované tváři se prohloubilo. „Nino?“

Takže Mia? Sakra. Zapomněl jsem, jak jsou holky na jména háklivé. „Chtěl jsem říct Mio.“

Jak se ukázalo, ani tohle jméno nebylo správné. Přistoupila ke mně a vlepila mi facku. „Jsem Mira.“

Po tváři se mi rozlezla štiplavá bolest. Ušklíbl jsem se. „To byl můj třetí tip,“ zalhal jsem.

„Kreténe,“ zasyčela, napnula hrudník a vyrazila na lov další oběti v doprovodu svého malého holčičího gangu.

Díval jsem se, jak mizí v davu lidí, a zvedl láhev ke rtům. Pil jsem, dokud mě nepálilo hrdlo a nevytěsnil jsem z hlavy důvod, proč jsem se sem přišel zřít.

Alkohol plnil svůj účel a já se s každým lokem cítil lehčí, jako kdybych se začínal vznášet. *Do hajzlu, přesně to jsem potřeboval.* Většinu času jsem se snažil chlast omezit, protože jsem na něm začínal být ve svých třiatdvaceti letech tak trochu závislý, ale byly dny, jako dnes, kdy pro mě představoval jedinou záchranu. Jediný únik před tím, co mě čekalo doma. Alespoň na chvíli mi pomohl zapomenout.

Brzy jsem ale zjistil, že ani všechn alkohol světa by nestačil k tomu, abych zapomněl na *něj*. Měl jsem v sobě skoro celou láhev vodky, jeho oči jsem ale nedokázal nevnímat.

Pořád tam byly. Pořád mě sledovaly. Pořád mě k sobě volaly.

A já jim tentokrát neodolal.

Šoupl jsem do sebe další dva loky na povzbuzení a poprvé za večer se na *něj* podíval.